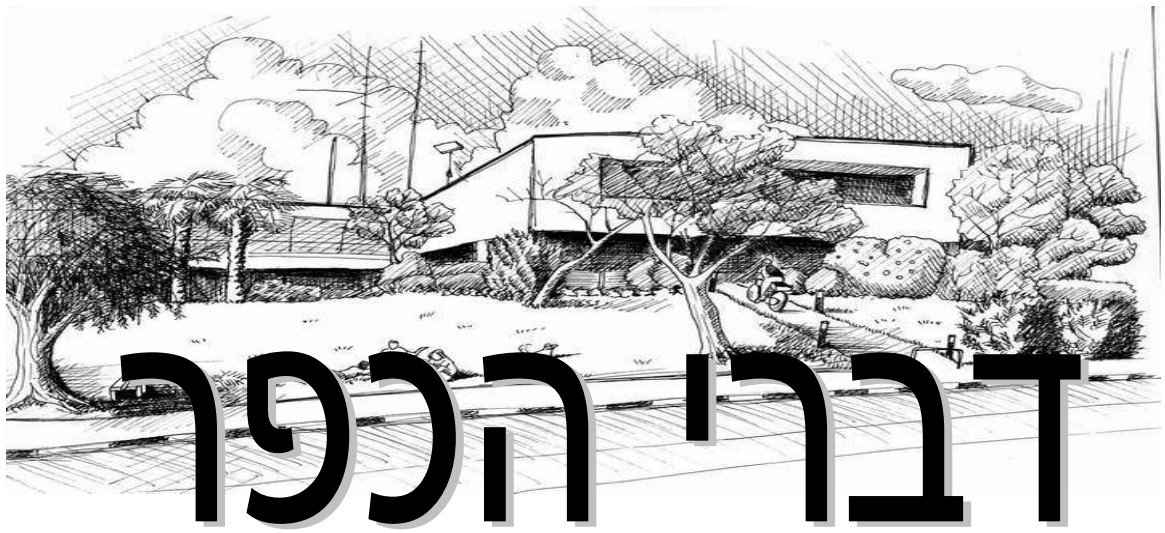

דברי הכפר

"אני לדודי ודודי לי"

פרק ו' פס' ג'

הן ארבע האותיות שמרכיבות את
המילה "אלול" ומהוות ראשי תיבות לפסוק

משיר השירים

מלים אלה מסכמות את מערכת היחסים בין הקדוש ברוך הוא
לעמו.

גיליון מס' 2064 * ט' אלול תשס"ז * 23 באוגוסט 2007

כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

דבר העורכת

ויכוח נוצר עקב כתבתו של אבי ר.

כמו כל עורכת, אני מחויבת, לערוך עלון, המשמש כפה לתושבי כפר הנשיא, במה להגיגיהם, לתשבחותיהם, כמו גם לביקורתם על כל הקשור להם, לחייהם, לעיסוקם, לקיבוץ, לפעילותו החברתית, כמו גם לפעילותו העסקית, האמורה להביא להם פרנסה וכיוצא באלה דברים. הכל, תוך שמירה על כללי הגינות ונימוס בסיסיים והמנעות מעלבונות אישיים. זוהי אחת מסיבות קיומו של העלון שלנו, שהוא פנימי לכל דבר. סרבתי לקבל חלק מהכתבה של אבי, בו נכתבו דברים נגד מנהל המפעל, על שפיטר קרוב משפחה של אבי. סרבתי לפרסם חלק זה של הכתבה שהיה, לדעתי, מאוד בוטה ומאד חסר כבוד וגם, בגלל הקשר המשפחתי לעובד שפוטר. ראיתי בזאת טעם לפגם.

יידעתי את אבי על כוונתי, שלא לפרסם את דבריו. אמרתי לו, שלא העלון ולא הקיבוץ מוכנים לפרסם דברים, כגון אלה. הוא לא הסכים עמדי ומאוד כעס. לכעס היתה שותפה גם דורית והם הודיעוני, שלא יכתבו יותר בעלון. הצטערתי, שכן, בדרך כלל, אני מאוד אוהבת כמו גם הקוראים את הסגנון, בו הם כותבים ומתנסחים. שבוע לאחר מכן בקש אבי להכניס את הכתבה - הפעם מצונזרת. הטריק היה סימון קווים פתוחים, במקום המילים ודברי הבלע, בתוספת ביקורת כלפי - אני הצנזורית הנוראה. הנחתי לכתבה זו להתפרסם, כי היא נראתה ממש שטותית, ילדותית ולא רצינית.

למרות הבלמים, שהפעלתי, מתוך שקול דעתי, כעורכת, נפגע מנהל "הבונים", ממכתבו המצונזר של אבי. זאת הבנתי, משיחה עם ברוך, שקבל מכתב זועף מהמנכ"ל. פניתי למנכ"ל מפעלנו "הבונים", כדי להסביר את שקול דעתי ובעיקר, כדי לתת לו אפשרות להגיב, כפי שאני אמורה לנהוג, גם כעורכת וגם כאדם הגון. לדאבוני, לא קיבלתי. כתגובה, מאמר לפרסום בעלון.

בחברתנו, הדחוסה, רבת התמורות, ראוי שלחברינו ימשיך העלון להוות במה, גם עבור ההסטוריה. ראוי גם, שמי שמצטרף למשפחת כפר הנשיא, גם כעובד או כמנהל של מפעלנו, יהיה פתוח לביקורת החברים, שכן אנחנו הבעלים וזכותנו לבקר, את הנעשה במפעל, שהוא בינתיים עדיין רכושנו. בתנאי, שהכל נעשה מתוך כבוד. שכן, לא פשוט לנהל מפעל. ואם התפקיד מחייב הסברים לחברים, הוא קשה שבעתיים. אני בטוחה, שסיבותיו של המנכ"ל עימדו. גם סרוב להגיב הוא תגובה. ואתם, חברים יקרים, אתם תשפטו. וכמובן בימים אלה של סליחה וחשבון נפש, שלוחה מכאן "סליחה" לכל מי שנפגע מכל ההתכתביות והכתבות והמאמרים אשר נכתבו על גבי דפים אלה עד הנה.

שושנה שרק

החודש האחרון בלוח השנה היהודי, הוא למעשה החשוב מכולם – הוא משמש כמסלול המראה, לעבר פסגת החגים הבאים אחריו.

אילו היית מועמד למשפט שתאריכו כבר ידוע, ובמשפט זה ייקבעו עתידך הכלכלי, הבריאותי והקיומי. כמה זמן היית מקדיש להכנות לקראתו? האם היית מסתפק ביום אחד? אולי יומיים? ודאי שלא, ברור שהיית מתכונן אליו במשך שבועות, זמן רב ככל שיינתן לך.

בראש השנה כל אדם עומד למשפט על מעשיו, ביום זה יקבע אם הוא יזכה לסיים שנה זו בחיים, או חס וחלילה לא. האם תהיה פרנסתו ברווח ובכבוד או שלא. האם יהיה בריא או חולה... כל אלה ועוד נושאים רבים ומגוונים בעלי חשיבות עליונה, נקבעים בראש השנה.

אלול - החודש המסתיים בראש השנה, נותן הזדמנות לפתוח בתהליך של התבוננות פנימית אינטנסיבית, בבחינה מחודשת של מטרת החיים ובהתקרבות יומיומית אל הקדוש ברוך הוא. זהו הזמן האידיאלי לבחינת תכלית החיים, להבדיל מזרימה אקראית תוך צבירת ממון ורדיפה אחר כבוד. אלול הוא הזמן בו אנו עוצרים, לוקחים צעד אחד לאחור ומתבוננים. אנו בוחנים את עצמנו במבט אובייקטיבי, ביקורתי וכן, כפי שנהגו היהודים לעשות מימים ימימה בדרכם אל תכלית השלמות האישית.

**אלול הוא הזמן בו
אנו עוצרים,
לוקחים צעד אחד
לאחור ומתבוננים .**

אלול מהווה הזדמנות אדירה להתעלות. בתקופה זו רבים מאתנו מגבירים את לימודי התורה והמוסר שלהם ומדקדקים יותר בשמירת המצוות. רבים הם אלה העורכים חשבון נפש יום-יומי ועושים מאזן של מעשים טובים מול עברות.

**חודש אלול פותח
תקופת התעלות
בת 40 יום,**

כמו כן, אנחנו מוסיפים לתפילות באלול, את מזמור כז' בתהילים, הן בתפילת שחרית והן בתפילת ערבית. במזמור זה קורא דוד המלך: "אחת שאלתי... אותה אבקש - שבת בבית ה' כל ימי חיי" אנחנו מתמקדים בשילוב נוכחותו של הקב"ה בחיינו, ושואפים לחזק את הקשר שלנו עם הנצח והאין-סוף הנפלא.

**אנחנו מתמקדים
בשילוב נוכחותו
של הקב"ה בחיינו,
ושואפים לחזק את
הקשר שלנו עם
הנצח והאין-סוף
הנפלא.**

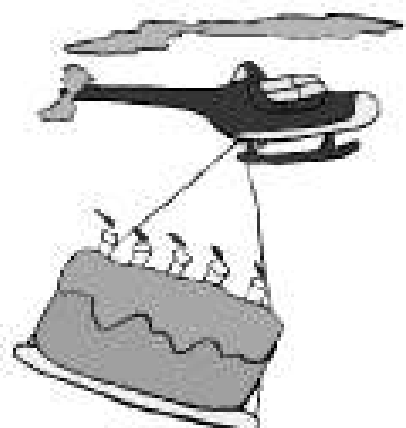
סליחות

האשכנזים נוהגים לומר "סליחות" החל מהשבת שלפני ראש השנה. ה"סליחות" הן סדרת תפילות מיוחדת שמטרתן לפתוח את סגור ליבנו ולעורר רחמי שמיים. אם ראש השנה חל בתחילת השבוע, מתחילים לומר "סליחות" בליל שבת בשבוע הקודם. הספרדים נוהגים לומר "סליחות" מראש חודש אלול.

לסיום, ההיבט החשוב ביותר של חודש אלול, הוא יצירת תכנית לחיים, משום שכאשר היום הגדול יגיע, וכל אחד מאיתנו יתייצב אל

מול בורא העולם לבקש עוד שנה, רצוי שנדע מה בעצם אנחנו מבקשים!

ימי הולדת

26/8	אלעד פרחי (נכד וטרמן) תמיר שובל (נכד)	1/9	אלי ריפקינד (נכד) שגיב שטיינר ראובן מנדזיגורסקי (נכד – ויטה מ.)
27/8	בלנש לוי – 90 ינון אגם דינה ראובנוב דניאל שובל (נכד) ניקול מנדזיגורסקי		
29/8	קרן ג'קסון רנה כרם		
30/8	דורי בן-חנוך שחר עדר (נכדה) דורון מרום		
31/8	עין-יה ניר אביב גולן (נכד)		

ימי נישואין

26/8	אביבה ואריק לינטון אמרי וגלית סולומון ביני ומיכל יודאיקן אלזה ואדם
27/8	בן-חנוך רמי וליאוני גולן
28/8	אילת ואבנר מרום
29/8	נאוה וג'ק בלוך

נזכור

טז באלול תשנ"ט 28.8.99 יצחק מינקוף

ברכת כיתת סיני

לעופר וסברינה

עופר וסברינה, זה מאוד מרגש לעמוד פה היום, בחתונתכם. העובדה שבחרתם לחזור ולהתחתן דווקא כאן, מראה שפרט לעובדה שהפארק הוא מקום מאוד מיוחד ומאוד רומנטי, כפר הנשיא מרגיש לך עופר עדיין בית אליו חוזרים בזכרונות ובשמחות. עכשיו התווסף לכם עופר וסברינה, זכרון משותף ושמח של כפר הנשיא – הרגע הזה, בו אתם מצהירים על אהבתכם ומחוייבותכם זה לזה.

אנו רוצים להזכיר לכם לקחת רגע לעצמכם ביום הזה (כי הוא רק בשבילכם) בשביל לזכור, מה הביא אתכם לפה, איך הכל התחיל? מה אתם אוהבים זה בזו? מה אתם רוצים לעשות יחד וגם לחוד? בהזדמנות תספרו לנו...

אל תשכחו גם אחר כך שהחיים ממשיכים, לפנות לעצמכם זמן ולחוות יחד עוד הרבה רגעים יפים, שמחים, ומרגשים!! רגעים שהתווספו למאגר החוויות המשותף שלכם.

אנו מאחלים לכם חיים נפלאים ושמחה, אהבה, למידה, צמיחה משותפת וזוגיות שרק תלך ותעמיק ותשביח עם הזמן.

אוהבים – בני כיתת סיני

במזל - טוב

בת נולדה

לענבל ובוני

אחות לרז

נכדה לטוטסי וג'אקי

רוב נחת לכל המשפחה הענפה

פירורי סוף הקיץ (כמעט)

אנו שמחים להגיש לכם פירורים בטעם של פעם, כש"דברי" היה עלון עם ערכים ולא נשלט רחמנא ליצלן ע"י אדם אחד בעל אינטרסים אישיים.

* תם והולך לו החופש הגדול.

* מסיבת סיום החופש תיערך ביום שישי.

* בוגרי הגן עלו לתלתון הצעיר. בוגרי כיתה ד' עברו לתלתון הבוגר.

* **מורן קולינס** עבר ניתוח בליבו – החלמה מהירה.

* **בלנש לוי** חוגגת - 90 מזל טוב!

* חג המשק נחוג ברוב עם והדר !

* מזל טוב **לשחק מלינה** שחגג השבוע בר מצווה.

* מזל טוב **לענבל עמר** ובעלה **בועז** לרגל לידת הבת. כמובן גם מזל טוב לסבים **גידי וטוטסי** ולכול המשפחה המאושרת.

פירורי סליחות...

עם כול הכבוד לנוסטלגיה, ובעת שהמוני בית ישראל משכימים קום לאמירת סליחות, לא יכולנו שלא לפזר מעט פירורים יותר פיקנטיים:

* **הולך ותם** – עם כל העצב שבדבר גם החופש הגדול של 2007 כמעט תם ונשלם. הילדים מסתובבים עם רשימת הציד הנדרשת לשנת הלימודים החדשה, בחדוות קניה הרבה יותר גדולה מאשר חדוות חזרה לספסל הלימודים. המדריכים מחכים כבר לשקט שלאחר הסערה.

* **"הנה הנה אני בא לעשות כאן מסיבה..."** - מסיבות הסיום השונות תופסות תאוצה, ילדי הפעוטון נפרדים בדמעות **מעופרה ועופרי** ועוברים בשעה טובה לגן "שקד".

ביום שלישי תערך מסיבת סיום של ילדי גן "שקד" העולים לגן "רימון". בגן "רימון" יפרדו לשלום יפה מהילדים העולים לכיתה א'לף, ויקבלו בשמחה את **מיכל דדוש** החוזרת משנת שבתון.

המסיבה המסורתית בהא הידיעה של ילדי התלתונים לציון סוף החופש תיערך ביום שישי הקרוב, כולל מצעד הדגלים מכיתת "אריה" ועד כיתת "סביון" החדשה והטריה. לא כדאי להחמיץ.

מסיבה קצת אחרת אבל לא פחות שמחה ומרגשת, תיערך ביום שישי הקרוב **בלבנש לוי**. נחגוג איתה כולנו את הגעתה לגיל 90. המשיכי כך בלבנש עד 120 (לפחות). מזל טוב! **גדעון ודינה** מגיעים במיוחד מחו"ל לרגל האירוע.

עשרות רבות של משתתפים חגגו על הדשא בפארק את מסיבת יום ההולדת של קיבוץ **כפר הנשיא**. לצד סיפורים מן העבר גנבו את ההצגה נערי דור ההמשך של הזיגים המפורסמים של גרעין ה'. היה בהחלט משעשע ויש למה לצפות. המסיבה ציינה את פתיחת אירועי שנת ה-60 ואפילו חברי טובא השתתפו באירוע בשלל זיקוקים ויריות באוויר.

מזל טוב מכול הלב גם מגיע **לשחק מלינה** ולכול המשפחה לרגל הגיעו למצוות, וכמו שכבר נאמר: זה הקטן גדול יהיה.

ונמשיך עם ים האיחולים לג'קי וטוטסי **עמר** ששוב עשו את זה והפכו לסבא וסבתא בפעם הרביעית (כן ירבו) והפעם בזכות **ענבל ובוועז**. מזל טוב וברכות לכול המשפחה.

ואת המנגינה הזאת (של הברכות) אי אפשר להפסיק וגם אנחנו לא רוצים להפסיק. צרור הברכות הנוכחי הוא למשפחת **יניתה וזאבי ניצן** וכמובן גם **אריה וג'וליה ניצן** לרגל נישואיו של הבן/הנכד **עופר** עב"ל **סבריה**. עם נישואיו עשה עופר עוד מצווה גדולה והביא עולה חדשה לארץ ישראל. שיהיה במזל טוב לכול המשפחה.

דרך אגב **אריה וג'וליה** קבעו כנראה שיא מיוחד. תוך שבוע הם חיתנו שני נכדים. תחילה את הבת של **רותי זיגדון** ועתה את **עופר** של **זאבי ויניתה**, וכמובן שלא שכחנו את החתונה לפני מספר חודשים של **ענת ניצן**. עכשיו נותר לחכות בצפייה דרוכה לנינים.

ועוד דרך אגב מי ששמע את נאום הברכה הדו-לשונית של **זאבי** בחתונה, יכול רק להצטער על כישרון הכתיבה וההומור המיוחד שעזב אותנו.

***למה לי לקחת ללב ... - מורן קולינס** הקטן עובר השבוע ניתוח לב לתיקון מום מולד. נחזיק לו ולכול המשפחה אצבעות להצלחת הניתוח, החלמה מהירה וכבר מחכים לשוב ולשחק ביחד.

***זהירות נמרים – צמד "הנמרים" לבית קסדן** שוב משתעשע ורב יחדיו, וזאת לרגל הגעתו לחופשת מולדת קצרה של **קיייל** שעשה הפתעה גדולה לאמא **שר** שלא מצליחה (בצדק) להוריד את החיוך מהפנים.

***זהירות יאפים – דור גדליזון ודני פרנק** שבו מארה"ב שם בילו במחנה קיץ של יאפים אמריקאים. **יובל דדוש** שבה אף היא מחופשה בארצו של הדוד סם. ואילו אחיה **נמרוד** נוסע לבקר את הדודה **ענת** ברומניה.

***קינסילוגיה –** המחשב לפחות מכיר את המילה ולא מסמן לטעות כתיב, **ג'נט פרימוסט** שבה מכנס בנושא שנערך בקנדה שם נשאה בפני המשתתפים מספר הרצאות. פרטים נוספים אצל **ג'נט**. אגב משפחת **פרימוסט** - שמועות עקשניות יודעות לספר **שאלון ואשתו** חוזרים למשק כתושבים. שיהיה בשעה טובה.

***אופס, טעינו –** פעם שעברה דיווחנו על ביקור שלא היה ולא נברא של מי מבניה של משפחת בן זאב. הדיווח היה שגוי התחקיר היה לקוי והביקור שלא נברא, היה כנראה הזוי...

אבל **נמרוד פלמה** כמו שידוע לנו נמצא בדרך חזרה להוואי. נאחל לו שהות ולימודים מוצלחים שם, לא לפני שנספר לו שילדי התלתונים שבילו עימו קיץ של שיעורי שחייה בבריכה – מתגעגעים ואומרים **תודה!**

הנעורון והנעורים יצאו לבלות בחוף דור את סוף הקיץ.

הילה וויסבקר – עושה את צעדי ההתאקלמות הראשונים בגן "שקד" בתקווה לאפשר לאמא **יפעת** חזרה לעבוד במקצוע.

***לכו להצביע –** כמו שאמר בזמנו האיש הגדול, שכבר למעלה ושנה וחצי לא מתעורר: לכו להצביע. חשוב מאוד שכמה שיותר חברים ישתתפו הצבעה בקלפי על אודות ההסכם הפרטני שהגענו עם הבנקים ועם המשקיע השותף החדש במפעל, כפי שהוסבר באסיפת החברים שהתקיימה בתחילת השבוע. אגב כבר שנים שלא נרשמה נוכחות כזו באסיפה. כל הכבוד.

ועכשיו הגיע הזמן לסיים, לא לפני שנאחל לכם כהרגלנו שיעבור לכם הכול ממול, לא לשכוח לנסות ולעשות (לפחות) מעשה טוב אחד ביום. שבת שלום!

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי כרמל רוזנקרנץ וכמובן גם דניאל

נ.ב. ולא לא שכחתי את כול הכתבות וההערות מלפני שבוע. כנראה שבכול זאת משהו חדר אלי לאחר כמעט עשרים שנה בכפר הנשיא. למדתי לספור עד עשר ולפעמים אפילו יותר כשצריך. זה כאמור חודש של אמירת סליחות, אבל אל חשש: תגובה בוא תבוא, כי אותי לימדו שאסור להשאיר חוב פתוח, כפי שהתרגלנו כאן בשנים האחרונות. וכמו שאמר בזמנו **חיים בר-לב ז"ל**: "אנו נגיב במקום ובשעה שיתאימו לנו".

זו לא הייתה מרפסת, רק דלת במקום החלון, שנפתחה פה בקומה השלישית ישר החוצה, אל חלל האוויר. היא הייתה פתוחה עכשיו, בערב האביבי. סטודנט התהלך בחדר הנה והנה ולמד, בכל פעם שהיה מגיע אל החלון-הדלת, היה מעביר את סוליית נעלו מבחוץ על המפתן, כמו שמלקקים חיש מהר בלשון משהו מתוק שהונח בצד לאחר כך. (פרנץ קפקא, היונה שעל הגג).

כְּשֶׁאֲנִי חוֹשֵׁב עָלֶיךָ / דודו פלמה

כְּשֶׁאֲנִי חוֹשֵׁב עָלֶיךָ אֲנִי חוֹשֵׁב עַל עֲצָמֵי
סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַד שְׁאֲנִי פּוֹגֵשׁ אוֹתִי
בְּפָנוֹת הָאֲפִלוֹת שֶׁל הַכֶּרֶתְךָ לְפָתַע
נִפְעָם מִהִתְנוּעָה בֶּה מְסִרֶת נִפְשְׁךָ
לְמוֹת כְּפֶרֶךְ הַנֶּשֶׁרֶף אֶל הָאוֹר.
פְּתָאֵם אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂכָאן אֲצִלְנוּ הִ' פִּי
וְהִכָּאֵב הֵם שְׁתֵּי פָנִים שֶׁל אוֹתָהּ
חֲוִיָּה שֶׁל אוֹתָהּ דְּבִקּוֹת בִּי פִי
הַחֵם הַזֶּה שֶׁשָּׂרֵף אֶת בָּשָׂרְךָ
תָּא אַחֵר תָּא עַד שֶׁהָיָה לְאֶפֶר.

מִה בְּעֵצָם מִנֵּעַ מִמֶּךָ לִרְאוֹת אֶת הִ' פִּי
כְּמוֹ שֶׁרָאָה אוֹתוֹ רֹבֵנֶס מִחֲרוֹזוֹת
שֶׁל נָשִׁים לְבָנוֹת וְעִבּוֹת בָּשָׂר מִפְּרָפְרוֹת
עַל גְּבִי סוֹסִים פְּלִמִּיִּם שְׂמִנִּים וְשָׂרִירִיִּם
י פִּי שָׁלוּ וּבּוֹטַח כְּמַעֲט מִשְׁעֵמֶם הִיִּיתִי אוֹמֵר.
בְּאִיזָה שֶׁלֵּב שֶׁל גּוֹפֶךְ הַמִּתְנַנֵּן מִכְדּוּרִים
אֲסִפֶּת אֵלֶיךָ אֶת שְׁנֵאתְךָ וְעֶרְגָתְךָ לְאָדָם
כְּצִלְבֵן הַחוּגֵר שְׂרִיּוֹן וְחֶרֶב וְהַפְכָת אוֹתָם
לִכְחוֹת הָרֶס צְבֻעוֹנִיִּים שֶׁנִּשְׁאָו
אוֹתְךָ מִתְעוֹת לְשֹׁדֵה שֶׁל וַן-גוּר.

לַחֲיוֹת מִתּוֹךְ יְסוֹרִים לִהְיוֹת דָּן עֲצָמְךָ
לְזַכֵּךְ אֶת הַטִּינּוֹת הַקְּטָנוֹת וְאֶת
לִשׁוֹן הַשְּׂמוּעוֹת הַנוֹטְפוֹת אֶרֶס עֲדִין
לְחַלְפִים מִשְׁחָזִים הֵיטֵב לַחֲתֹךְ בְּבָשָׂר הַמִּמְתִּין
הַמִּיֶּחֱל לַיּוֹם בּוֹ יִתְאַחֵד עִם הִ' פִּי הַפּוֹאֵב
בְּבֶרֶק עֲצוֹם שֶׁל אוֹר וּמִתּוֹךְ בָּשָׂרִי הַמִּתְקַלֵּף
יַעֲלֶה אֶז נוֹרָא רִיחָם שֶׁל רַחֲמִים עֲצָמִיִּים
וְאִתָּה תִּכָּאֵב וְתִנְצֹנֵץ בְּאִוִּיר כְּדִי לְהַזְכִּיר
לִי אֶת הָעֶרְגָּה וְהַכְּסוּפִים לְמוֹת.

הילדים שלנו בקיץ 2007

מידי קיץ נשמעים קולות מחורשת האקליפטוס מעל מגרש הכדורגל הישן, של ילדים ומדריכים שנהנים מחוויות שבוע המחנן המסורתי. גם השנה (לאחר שבשנה שעברה המחנן יצא לשנת חופש) הרמנו מחנן מוצלח, מלא חוויות, עקיצות, שירה, מלאכה ועשייה. המחנן שמתקיים כבר כמה עשרות שנים עבר גלגולים רבים, אך תמיד נעשה ברוח התנדבות מצד הנעורים.

הנעורים מקדישים שבועיים רצופים מהחופש הגדול והיקר שלהם, כשבוע אחד הוא שבוע הכנה מתישה, והשני – המחנן עצמו שמתיש לא פחות, אך מהנה במיוחד.

היום, כשהקיבוץ מופרט ואנו, הנעורים, מתקשים למצוא מקומות פרנסה/עבודה בקיבוץ, אנו נאלצים לצאת ולחפש עבודה מחוץ לקיבוץ. ההתמסרות וההתנדבות לשבועיים של המחנן, מאלצים אותנו להפסיק לעבוד ולפעמים לאבד את העבודה (במקרה הקיצוני ביותר). ניתן להבין שהמחנן מספיק חשוב לנו בשביל להפסיק שבועיים של עבודה וחופש.

אנחנו מבינים שלהרבה, חשובה המסורת וקיום המחנן המסורתי מידי שנה. גם אנו רואים את המחנן בתור דבר חשוב המגבש בין הנעורים והילדים ומוציא אותם משגרת היום האלקטרונית שלהם (מחשב, טלוויזיה וכו') לשבוע בו מכירים את הסביבה מסביב לביתם. אבל, אנו מתקשים לשמור על המסורת, כשאין לנו תמיכה מלאה מהקיבוץ. היינו רוצים שהקיבוץ שכל כך אוהב את קיום האירועים החברתיים והמסורתיים של הקיבוץ, יהיה יותר סובלני כלפי הרעש והבלגאן שאנו עושים שבועיים בשנה.

אנו רוצים להודות לכל האנשים שתמכו, פרגנו ועזרו וגם לאלה שלא... תודה רבה למעין פלמה על הפירגון ושיחת ההדרכה, לבועז, נריה, שרית, אורי א', לענף האבוקדו שנתן לנו את העגלה, טרקטור וליצי', לאיילת, אורי ואבישג (מדריכי הנעורים), שירה ונדב (מדריכי התלתן הבוגר), אבנר וליאת (מדריכי התלתן הצעיר), אנשי הפאב שסבלו אותנו ובידדו את הילדים במשחק ביליארד מרתק, תודה גדולה לשקד פרנק שבלעדיה המחנן לא היה מוצלח ומושקע כמו שהוא היה, ואחרון חביב – לאלעד שרקי, שנתן את הנשמה ואת השתייה הקלה במשך המחנן כולו.

המכתב המצו"ב הגיע לת.ד של דברי לפני שבועיים. ללא חתימה. לא פירסמנו אותו, כי היו לנו מס' שאלות הבהרה ולא ידענו אל מי לפנות. ולבסוף החלטנו בכל זאת לפרסמו למרות שאין דורש ואין שואל ואין מבקש. והוא בסה"כ דיווח נאות על דברים יפים שקורים בחצר הקיבוץ, אז למה לא. ובכל זאת, אנא במטותא, אם כבר הדפסתם משהו צלצלו לתאם שליחה בדואר אלקטרוני, חבל על פעמיים עבודה. ותחתמו. ואם יש לכם משהו לפירסום וכבר קצת מאוחר (אחרי יום שני בערב בשעה 20:00) התקשרו אלי והביאו אלי את החומר הכתוב, באופן בו נסכם בינינו. תודה. **בשם המערכת: שושנה שרקי.**

כולם מוזמנים

ביום שישי 24.8.07, כולם מוזמנים להצגת
סוף החופש הגדול:

"ברוך הגדול מכולם"

ההצגה המדהימה הזאת היא חד
פעמית, אז בואו בהמוניכם,
אל תפספסו אותה!!!!

התכנסות במועדון החברים בשעה
20.30. ההצגה תחל בשעה 20.45
באולם

נפגש באולם - התלתונים

תגובה ל "מי גנב את דברי?"

קשה לאמר שעלצתי בקריאת הבקורת של אבי ואכן היו תגובות לנושא. אך תגובתי אליך, רוי, היא בעניין הצנזורה ב"דברי".

כעורך לשעבר אני חייב לאמר לך שהעורכת עומדת בפני מצב בלתי אפשרי כמעט. הגבול הדק של חסימת מאמרים שהם מבחינת "מעבר לגבול הטעם הטוב" לבין כאלה שלא נעימים אבל סה"כ לגיטימיים, הינו גבול כל כך דק עד שאין כמעט סיכוי שלא יעברו אותו לכאן או לכאן. הירידה מהגבול לצד זה או אחר היא עניין של שקול דעת הניתן לעורכי עתונים בכל העולם. מאחר ושושנה עובדת לבד, היא גם תחליט לבד. אגב שושנה עובדת לבד למרות גלים על גלים של חברים המעוניינים להכנס למערכת (?!?)

רוי, היינו בסרט הזה מספר פעמים וזה עניין של טעם כמובן. אני למשל, מעדיף קצת יותר חופש כתיבה ופחות צנזורה. לטעמי הבקורת על בריכת השחיה שלנו הייתה הרבה יותר פרועה מאשר הבקורת של אבי. שם היתה מתקפה די אישית על אנשים שמשקיעים חלק גדול מזמנם החופשי בנהול העסק, ובכל זאת לא היתה צנזורה. צנזורה צריכה להיות האמצעי האחרון ולא הראשון.

אגב אתה לא ממש חייב לקבל את דעתי ☺

דוד אלמן

משפחה

אייל וסיגל תלם מתחתנים. החופה בקליפורניה השבוע. קבלת פנים בכפר הנשיא מתוכננת לקייץ הבא.

מסרה -

ג'יין

כשהייתי בן 4, נסעתי עם משפחתי לכפר קטן ושמו רייוביץ בדרום מזרח מוורשה, לא רחוק מחלם כדי להשתתף בחתונה משפחתית. בני הדודים מאד הרשימו אותי כי הם היו גדולים וחזקים והרקידו אותי על כתפיהם. כל השנים הייתי בטוח שכולם ניספו בשואה אבל הנה התברר שיש לי בן דוד בשם ישראל פרידמן בן 94 שגר בראשון לציון. בזמן האחרון, יד ושם פתח אתר באינטרנט שמאפשר לאנשים לאתר את גורל בני משפחותיהם. השבוע, אבי לוי שהוא הנכד של ישראל פרידמן בא לכפר הנשיא לבקר אותי ואת משפחתי. ועכשיו 79 שנים אחרי החתונה ברייוביץ. אנחנו מארגנים מפגש משפחתי בעוד כמה שבועות. אני מאד מתרגש.

איזק תלם-פוטש

תודות

25 שנה ואיך שהוא עובד.....

תודה לכל מי שבירך בעל פה, נתן חיבוק ובכלל התפלא איך אילנה החזיקה מעמד 25 שנה איתי.
תודה גם לכל מי ששלח ברכה והיה שותף למתנה הצנועה אבל משמעותית (המחווה) לנו.

שוב תודה אילנה ורפי

הפוסל במומו פוסל...

אם או בלי קשר לשלל התגובות מהעלון האחרון, סיפור נחמד שמוסר השכל בצידו, שמעתי לא מזמן ואני מנסה להעבירו אליכם כמיטב זכרוני. ובכן...

אישה אחת (לא נגלה מאיזו עדה) הגיעה למסקנה והחלטה שלאחר עשרות שנים בארץ הקודש, הגיעה גם זמנה לראות עולם, הלכה למשרד נסיעות והזמינה חופשה זוגית לה ולבעלה לארץ המגף. כטוב ליבה בהחלטתה ניגשה אל המספרה השכונתית כדי להכין "פריזורה" הולמת לקראת הנסיעה. הספרית שאף היא שייכת לאותה עדה, התעניינה לפשר הצורך בתסרוקת שלא במועד הרגיל מימים ימימה. חתונה? בר מצווה? הלוויה? שאלה בלי ממש לחכות לתשובה תוך כדי גלגול ה"רולים".

"לא" השיבה האישה באסרטיביות, "אני ובעלי נוסעים סוף סוף לחופש בחו"ל. אה, אנטליה? רודוס? קפריסין? ירתה הספרית כהרגלה תוך שהיא מפגינה התמצאות מסוימת בים התיכון.

"לא, דווקא איטליה" השיבה האישה, שנים חלמתי לבקר ברומא לראות את הקוליסאום, להגיע אל הוותיקן..."
"השתגעתי???" אמרה הספרית, "מכול הארצות בעולם דווקא איטליה, ובאיטליה דווקא רומא, ורומא דווקא את הוותיקן?"

"למה לא" שאלה האישה חצי מזועזעת מחוות דעתה של חברתה הוותיקה, ובליבה כבר החלו לעלות סימני חרטה וצער על ההחלטה לצאת לחופשה באיטליה.
"למה לא???" אני אגיד לך למה לא" דבר ראשון אני מקווה שאת לא טסה עם חברת

"אל-איטליה".

"דווקא כן..." גמגמה האישה, "למה יש איתם בעיות?"
 "בלי סוף" אמרה הספרית. "אף פעם לא יוצאים בזמן, הדיילים אנטיפטיים והשירות מתחת לכול ביקורת". "אני רוצה להזהיר אותך: שלא תעיזי לקחת מונית, נהגי המוניות שם הם חצופים רמאים ויעבדו עליך במחיר הנסיעה. באיזה מלון תתגוררו? רק אל תגידי לי "גרנד הוטל"..."
 "דווקא כן..." בלעה האישה את רוקה, "מה לא בסדר איתם?"
 "איזה מלון? כוכב אחד לא הייתי נותנת לו והם משוויצים עם חמש... איזה חדרים עלובים, בלי נוף בכלל, רוב הזמן המעליות לא עובדות ובדרך כלל אין מים חמים במקלחת..."

האישה כבר התחרטה על כל העניין והספרית בחדוות ניצחון המשיכה בשלה, "ומה תראי בקוליסאום, סתם חירבה האיטלקים האלה אף פעם לא ידעו לבנות כמו שצריך, פלא שזה לא החזיק מעמד??? אפילו המגדל שלהם יצא עקום..." ובאותה נשימה הוסיפה. והוותיקן, מיליון אנשים על מ"ר בקושי תצליחי לראות את הכיפה של הכומר הזקן או איך שהם קוראים לו האפיפיור...

לעולם לא שמחה האישה יותר מאשר סיימה הספרית את התספורת, מיהרה לשלם ולהסתלק לביתה עצובה וחפזית ראש. למרות כול מה ששמעה מחברתה החליטה לא לבטל את החופשה. "יהיה מה שיהיה" אמרה לעצמה.

והנה מקץ זמן לא ארוך שבה האישה למספרה, והספרית בהנאה השמורה למי שבטוח שידו על העליונה שאלה: "נו איך היה????"
 "נפלא" השיבה האישה, ממש מעל הציפיות והחששות מדגישה ומתעכבת על המילה חששות..."

"זה התחיל כבר בשדה התעופה, לחברה היה "אובר-בוקינג" והם שאלו אותנו אם אנו מסכימים לעבור למחלקה הראשונה? בטח שמיד הסכמנו, ושם איזה שירות! איזה פינוק! ממש גן עדן... איך שנחתנו חיכה לנו נהג מונית חייכני ואדיב, שהתעקש להעמיס את כל המזוודות לבד, הוא סיפר לנו שנשלח במיוחד עבורנו על ידי הנהלת המלון, סירב לקחת תשלום ואמר בחיוך רחב שבמלון מצפה לנו הפתעה ואסור לו לגלות לנו. כשהגענו קיבלה אותנו הנהלת המלון כולה במחאות כפיים, ובישרו לנו שמכיון שאנו האורחים ה- 100,000 שלהם, הם משדרגים לנו את ההזמנה שלנו לסוויטה הנשיאותית שלהם, ללא כול תוספת מחיר... מה אני אגיד בחלומות הכי ורודים שלי לא חשבתי על כזה פאר... ואיזה נוף, כל רומא פרוסה מתחתך, מדהים."

"האמת שהכול כמעט התפקשש כי גיליתי לחרדתי שמרוב התרגשות כנראה ששכחתי את הארנק עם הדרכונים וכול הכסף במונית, אך לפני שהספקתי לצלצל למשטרה ולהודיע על האבדה, הייתה דפיקה על הדלת ופתח עמד נהג המונית החייכני עם הארנק ובתוכו כל הכסף והמסמכים. הוא גם סירב בכל תוקף לקבל טיפ הגון שרצינו לתת לו עבור יושרו ונאמנותו, ואפילו הציע לאסוף אותנו לסיבוב בעיר על חשבוננו", היית מאמינה???"
 "אבל השיא היה בוותיקן, איך שאנחנו מסתובבים בין המוני האנשים, ניגש אלינו חייל

ממשמר הוותיקן, את יודעת, עם תלבושת מצחיקה בצבעי כסגול כתום, ואמר לנו שהוא שם לב שיש לי תליון של מגן דוד, ושאל האם השפה שאנו מדברים בניינו – אני ובעלי – זה עברית? כשענינו שאמנם כן, הוא אמר לנו שהאפיפיור נוהג מידי פעם לארח מי מבין המוני האורחים לשיחה אישית על ארץ המוצא ובכלל, ושאל האם נסכים להצטרף אליו??? כמוכן שהשבנו בחיוב, והחייל לקחת אותנו מפלס את דרכנו בין האלפים הרבים בכיכר, ומוביל אותנו היישר למעונו האישי של האפיפיור, הייתה מאמינה???

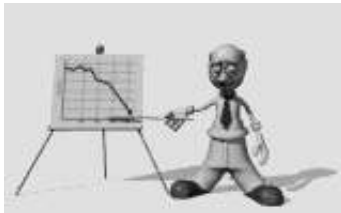
"ומה שאל אתכם האפיפיור" התעניינה הספרית חיוורת ומזיעה.
 "אה, לא משהו מיוחד, הוא התעניין על החיים בארץ הקודש, מה אנחנו עושים ודברים כאלה.
 "זה הכול? שאלה הספרית.

"לא ממש, כשעמדנו כבר לעזוב הוא גחן לעברי ולחש לי באוזן: יש לכם מדינה כל כך יפה ונחמדה, ואנשים כל כך מוכשרים, אבל מי זו הספרית שעשתה לך תספורת כל כך מכוערת..."

שמע טיבל וסיפר : אבי רוזנקרנץ

ולקראת יום הכיפורים ובנושא סליחות,
 הרי לפניכם 2 סיפורים קצרים.

שקשה
 לכיתה
 זה את
 מ'.
 לקצר

היה היה פרופ' למתמטיקה (מהסוג הנדיר מאוד למצוא היום...). הגיע יום אחד המורה וראה את תלמידיו צועקים, מתנצחים ומעליבים זה. הוא ניגש ללוח, לקח גיר וצייר קו באורך 1 הוא ביקש מהתלמידים להציע הצעות כיצד את הקו בכל דרך שהיא.

רובם הציעו למחוק מימין, משמאל, אחד הציע לקפל... ואז הדגיש המורה: לקצר את הקו מבלי לגעת בו!

התלמידים נדהמו, היה זה אתגר לא קל. הם התקשו למצוא פתרון. ניגש המורה אל הלוח וצייר מעל לקו הקיים עוד קו, ארוך יותר מהקו שביקש לקצר ואמר:

"כדי 'להקטין' משהו, אינך צריך לפגוע בו, או להעליב אותו. עליך, פשוט, להגדיל את עצמך!"

הביאה: ש.ש

מתנת העלבון (סיפור זון)

פעם אחת חי לוחם גדול. למרות שהיה זקן למדי, הוא הצליח, עדיין, להכניע כל מי שקרא עליו תיגר. המוניטין שלו יצא למרחוק ותלמידים רבים התקבצו כדי ללמוד ממנו. פעם אחת, הגיע לוחם צעיר וידוע לשמצה לכפר. הוא היה נחוש בדעתו להיות האדם הראשון שיביס את המאסטר הגדול. בנוסף לכוחו, היתה לו יכולת על-טבעית לזהות ולנצל כל חולשה של יריבו. הוא נהג לחכות שיריבו יעשה את הצעד הראשון, חושף בכך חולשה כלשהי ואז מכה ללא רחמים ובמהירות רבה. איש, מעולם, לא החזיק מעמד מולו מעבר לצעד הראשון.

למרות עצתם של תלמידיו המודאגים, הסכים המאסטר הזקן בשמחה לאתגר, שהציב בפניו הלוחם הצעיר.

בעוד השניים מתכוננים לקרב, החל הלוחם הצעיר להטיח קללות במאסטר הזקן. הוא השליך עליו עפר וירק בפניו. במשך שעות הוא תקף אותו מילולית באמצעות כל קללה והעלבה הידועה לאנושות. אך הלוחם הזקן עמד שם, פשוט, ללא תנועה, רגוע. לבסוף, הלוחם הצעיר התיש את עצמו. בידעו כי הובס, הוא עזב בבושה.

מאוכזבים במקצת על כך שלא נלחם בצעיר המעליב, נאספו התלמידים מסביב למאסטר הזקן ושאלו אותו שאלות. "איך יכולת לסבול השפלה כזו? איך שכנעת אותו לעזוב?"

"אם מישהו בא ומביא לי מתנה אך אינני מקבל אותה", ענה המאסטר, "למי המתנה שייכת?"

(**תורגם מאנגלית על ידי נמרוד קדם) הביאה: ש.ש

מוסף פתח לדבר

צי הרכב של כפר הנשיא עובר
מהפכה של ממש בעקבות גלי
התאונות בכבישי הארץ.

מיקום הרכבים כפי שנראה בתמונה
מימין, מבטיח שרכב זה לא ישתתף
בתאונות !

ויפה שעה אחת קודם !

מקור הכנסה חדש לקיבוץ !!

תכנון, עיצוב, ובניה של הכלי
הידוע "דיג'רידו" (Digeridoo)

בעקבות הבקוש הרב נחנכה
מחלקה מיוחדת למחקר בנושא
ובתמונה משמאל רואים את חומרי
הגלם השונים, הנבדקים ממש
בימים אלה.

דיד אלמון

